

ION ZUBAȘCU – Epilog

Am trăit tot ceea ce se putea trăi într-o viață încercată de om/ca poezia mea să fie deplină nu mi-a mai rămas decât moartea.” (Epitaf)

S-a dus poetul, cantautorul, jurnalistul și nu în ultimul rând profesorul Ion Zubașcu. S-a stins lent, în suferință, dar, cu resemnarea maramureșanului ce-și acceptă soarta în credință și cu speranța Învierii. Și-a consumat viața luptându-se cu prejudecățile, bărbătește, și n-a fost învins de lumea pe care a văzut-o în toată deșertăciunea ei.

A crezut în cuvânt, în cânt și-n încercata limbă română pe care a respectat-o cu sfințenie. A tratat viața cu demnitate – așa cum unii maramureșeni știu s-o facă – și nu s-a lăsat înfrânt decât de marea trecere.

A luptat cu îndârjire pentru viață – cum tot neamul lui a făcut-o – pentru că „am vrut eu însumi să surprind moartea scriind...”.

„Fost-am omul pădurii”... mulți ani dedicat pruncilor maramureșeni, s-a autoexilat la București unde a reușit să-și construiască traiectoria literară lent, cu discreție dar cu fermitate.

A publicat volumele de versuri **Gesturi și personaje**, Albatros, 1982, **Copilării** (antologie de scriere creatoare), Litera, 1982,

Omul de Cuvânt

In memoriam ION ZUBASCU

Scris de Ion Maris (Asociatia Valea Verde)

Mărti, 31 Mai 2011 13:47 - Ultima actualizare Mărti, 31 Mai 2011 14:53

, Cartea Românească, 1991,

Întoarcerea la Dumnezeu

, Panteon, 1995,

Omul disponibil

(I), Axa, 1999,

Omul disponibil

(II), Brumar, 2009,

Moarte de om. O poveste de viață

, Limes, 2010.

Pentru ultimul volum de poezie publicat a primit Marele premiu al Concursului Cartea Anului 2010 „Rețeaua literară”.

S-a „risipit” 25 de ani în presa de informație, de cotidian, sfârșindu-și activitatea la revista literară „Viața Românească”.

A scris cărțile – după cum a declarat poetul, prea devreme „exilat” în lumea unde întristare nu e - mereu de pe „baricada” continuei lupte cu sine însuși și cu „oamenii reali”.

„Fiecare își are absolutul și dreptatea sa”... dar Ion Zubascu le-a trăit împovărat de o inegală și nemiloasă luptă, transmisă prin părinți și accentuată de semenii.

“Pentru mine, poezia a început întotdeauna acolo unde a început omul și va sfârși odată cu nesfârșirea lui.”

AUTOR: Ion Maris (Asociatia Valea Verde)